

kunne gjentages ideligt og ideligt; de vilde ikke blive tagne til Følge, saa længe de ramme de Folk, man har et vist Hjertelag for. Det nytter ikke at nægte det; Hjertelaget er der — man veed maaskee ikke selv af det —, og det fører til at have en forffjellig Opfattelse af den Enes Stilling og den Andens Stilling. Den anden Side af Sagen, som Opmærksomheden blev hændragen paa, var den Ret, som er givet Forsærkningsmænd og Militærarbejdere, at fritages for at indkaldes til Tjeneste i Hæren, naar de ere ansatte i Borgervæbningen i de faste Pladser. Man meente, at denne Ret i og for sig ikke burde være tilstede, men skulde den være der, burde den være tilstede for alle Borgervæbninger. Deri troer jeg imidlertid, at det ærede Medlem (Ville) har Urret. For det Første vilde en Appel til Justitsministeren i denne Sag ikke nytte det Allermindste, eftersom Justitsministeren ikke er Herre over den Side af Borgervæbningen i de faste Pladser, idet Borgervæbningen der staaer under Krigsministeren, og er der altsaa Forhold tilstede, som gjøre, at Mandskabet i Borgervæbningen i de faste Pladser har det for behageligt, saa er det Krigsministerens Skyld, og saa maa det ærede Medlem opfordre Krigsministeren til — der er i dette Øieblik god Anledning dertil — at gjøre dem Rivet rigtig suurt. Her maae vi opfordre Justitsministeren til at være Talsmand hos Krigsministeren for at lade de her omhandlede Borgervæbninger føle, at der er Forskjel paa at være Borgervæbning i de faste Pladser og at være det i de andre Pladser. Men naar man siger, at dette Forhold er i det nuværende Øieblik blevet brugt til for en ringe Betaling at skaffe sig Borgerskab og da at komme ind i Borgervæbningen, for derved at frie sig for Indkaldelse til Hæren, saa siger jeg, hvis det er skeet med Noget, efterat hans Indkaldelse til Forsærkningen eller som Militærarbejder er foregaaet, saa er det en Misbrug, der skal straffes paa den Indrullingschef under Borgervæbningen, der har taget imod en saadan Mand. Efterat en Mand er indkaldt, kan han ikke mere paa den Maade raade over sig selv; saa rammer den almindelige Bestemmelse ham, og han skal da have Tilladelse af Krigs-

ministeren til at kunne blive Borger i Kjøbenhavn og benytte den Bestemmelse, der her er Tale om. — Er det derimod skeet tidligere end den Paagjældendes Indkaldelse, saa kan det kun være skeet i enkelte Tilfælde, eftersom dog kun Saa have kunnet vente en saa overordentlig stærk og dybtindgribende Indkaldelse af Forsærkningen; det maa da være skeet en Stund i Forveien, og er da af den Art Ting, der maae taales som en Undtagelse, som Noget, der følger af, at der er Klinte mellem Hveden. Jeg for min Part troer, at man endnu og indtil Videre skal betænke sig paa at forandre denne Bestemmelse med Hensyn til det Mandskab i Borgervæbningen, der hører til de faste Pladser, men derimod skal man meget alvorligt lade disse Borgervæbninger mærke, at man har Erkjendelsen af, hvilken væsentlig Fordeel der ligger i under saadanne Omstændigheder ikke at kunne blive indkaldt til Vaaben i Hæren, — og dertil har der ogsaa for længe siden været viist Veien, idet man nemlig har foreslaaet at dele Borgervæbningen i 2 Klasser, hvoraf den ene Klasse skulde indeholde selve det Mandskab, der til en vis Grad var tjenstpligtigt i Hæren, og den anden Deel det Mandskab, der efter et Par Aars Ovelse i Vaaben betragtedes som en Reserve. Naar det ærede Medlem troer, at den Tid aldrig kan komme, da en Borgervæbning som tidligere kunde blive kaldt paa Volden, da troer jeg, at han tager fejl. Jeg er overbevist om, at i haarde Krigstilfælde vil dette kunne indtræde, og jeg er ligesaa overbevist om, at Borgervæbningen da ikke vil svigte; den ene Deel af Borgervæbningen vil under denne Art af Omstændigheder altid gjøre udmærket Tjeneste, og det er det borgerlige Artilleri, eftersom de borgerlige Haandteringer levere et ganske udmærket Stof til hurtigt at vænne sig til Skytssets Betjening; det ligger saa at sige lige for den daglige Brug af de Vedkommendes Kundskaber og Kræfter.

Jeg kommer nu til en lykkeligtvis tammere Gjenstand, nemlig Veivæsenet. Det ærede Medlem, der først bragte denne Sag paa Bane, lod til i saa Henseende at have to Duffer, det ene, at faae Veivæsenets Udgifter, som de nu ere, nedsatte, eftersom de meget store Veibygningensarbejder